

ת"ד 2538/03/19 - מדינת ישראל נגד יובל הררי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 2538-03-19 מדינת ישראל נ' הררי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

נגד

יובל הררי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מרקוביץ

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים ונזק, בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חצייתה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 6.11.18, בשעה 18:20 לערך, נהג הנאשם ברכב ברמת גן, ברחוב הרוא"ה, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך לבניין מספר 162 ולמעבר החצייה המסומן במקום, לא אפשר להולכת רגל, חן סימחון, שחצתה אותה עת את מעבר החצייה המסומן במקום, מכיוון מערב לכיוון מזרח ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהפגיעה, נחבלה בגופה הולכת הרגל.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לגרם התאונה

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - חן סימחון, הולכת הרגל (להלן-חן).

עדת תביעה מספר 2 - מאיה ביאלקוביץ, עדת ראיה.

עמוד 1

עד תביעה מספר 3 - רס"ב סימון טרטקובסקי, בוחן תאונות דרכים (להלן- הבוחן), מטעמו, הוגשו המסמכים הבאים:
ת/2 - הודעת נאשם, ת/3 - מזכר, ת/4 - תרשים, ת/5 - שחזור, ת/6 - לוח תצלומים

ת/7 - פרוטוקול ניסוי שדה ראיה, ת/8 - סקיצה.

כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכים רפואיים בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו ת/1.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

מעדותה של חן עולה, כי לאחר שירדה מאוטובוס בסמוך לצומת, חצתה מעבר החצייה אחד, המשיכה לעבר מעבר החצייה נשוא כתב האישום, הביטה לצדדים, הבחינה ברכב הנאשם במרחק סביר ממנה ובמהירות שנראתה לה סבירה והחלה לחצות, אך הרכב המשיך בנסיעה ופגע בה, בצדה הימני, באזור הצלעות וזאת כאשר הייתה בתחילת החצייה, בפס הראשון או השני.

בחקירתה הנגדית, העידה חן כי לא עברה על הכביש בין מעברי החצייה, אלא עלתה על המדרכה וירדה ממנה שוב.

חן נשאלה והשיבה כי לא זכור לה שהיה פקק ואישרה כי ירד גשם חלש בזמן התאונה.

חן שללה את האפשרות שהתפרצה למעבר החצייה, מבלי להיות על המדרכה לפני כן ועמדה על כך שירדה מהמדרכה וכן, כי הפגיעה אירעה על גבי מעבר החצייה, בפס הראשון או השני.

עדת הראיה, מאיה, העידה כי היא מתגוררת במקום, מכירה את חן היכרות שטחית ובאותו מועד, הבחינה בה חוצה את מעבר החצייה הראשון, מגיעה לשני ואז חוצה אותו, בקצב רגיל, כאשר רכב שנסע ממול לרכב הנאשם, עצר על מנת לאפשר להולכת רגל שחצתה מול חן, לחצות ואילו רכב הנאשם, שנסע באיטיות ונראה היה כי בכוונתו לעצור, המשיך בנסיעה ופגע בחן.

עוד מסרה העדה, כי מעבר החצייה נצבע מחדש כעבור מספר ימים וכי חן נפגעה מחזית רכב הנאשם, כאשר הייתה באמצע התיב הראשון לערך.

בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי לא זכור לה שהייתה בעיית תאורה במקום או שהיה חשוך ואם הייתה בעיה, היא הייתה מדווחת עליה לעירייה.

העדה נשאלה מתי הבחינה לראשונה ברכב הנאשם והשיבה כי כאשר זה היה במרחק קטן ממעבר החצייה, בנסיעה איטית - גלישה וכן ירדה לכביש בהליכה רגילה, כאשר במקביל, היה הולך רגל אחר, שהיה לקראת סוף החצייה.

העדה נשאלה והשיבה כי חן לא התפרצה לכביש וזה לא היה פתאומי ואם הנאשם הופתע, זה עניין שלו.

באשר למרחק החצייה של חן עד הפגיעה, השיבה העדה כי מבחינה, הפגיעה הייתה באמצע התיב הראשון וכי רכב הנאשם עצר רק תוך כדי הפגיעה בחן.

עד תביעה 3, הבוחן, יצא לזירת התאונה ביום 7.1.19 וערך את המסמכים שהוגשו מטעמו וכן, גבה את הודעת הנאשם, ת/2, ביום 10.1.19.

ב-ת/5, ביצע הבוחן שחזור של התאונה וקבע, כי מבחינה חישובית, מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

ב- ת/6, תיעד הבוחן את זירת התאונה והצבעה שערך במקום, עם העדה מאיה.

ב-ת/7, ציין הבוחן כי שדה הראיה, מכיוון נסיעתו של הנאשם, מאפשר לו להבחין, ממרחק של 44 מטרים ממעבר החצייה, את כל מעבר החצייה והמדרכות הסמוכות, לרבות את העדה מאיה, שדימתה הולכת רגל על המדרכה הימנית וכך גם ממרחק של 28 מטרים ו-15 מטרים.

בחקירתו הנגדית, נשאל הבוחן ואישר, כי ביצע את ניסוי שדה הראיה, בערב בו לא ירד גשם, בניגוד לזמן התאונה, אך דחה את טענת הסנגור, לפיה, אם היה מבצע את הניסוי בתנאי גשם, היה מגיע למסקנות אחרות לגבי שדה הראיה ועמד על כך, שהנאשם היה צריך להבחין בהולכת הרגל ולא הייתה כל מגבלה של שדה ראייה שמנעה ממנו. עוד הוסיף הבוחן, כי מהודעת הנאשם, ניתן לראות כי הוא מייחס את האחריות לתאונה לחן, שכן לשיטת הנאשם, הולכת הרגל היא שחבה בחובת זהירות כלפיו.

בהודעתו, לאחר שהועמד על זכויותיו, מסר הנאשם כי נהג במקום, במהירות איטית, בשל עומס תנועה ולפתע, "קפצה" הולכת הרגל לכביש, תוך שהיא מפתיעה אותו והוא פגע בה פגיעה קלה.

הנאשם נשאל אם הבחין במעבר החצייה והשיב שכן, אך לא בהולכת הרגל ואילו אשתו, הבחינה בה וצעקה, דבר שגרם לו לבלום.

הנאשם נשאל והשיב כי נסע במרכז הנתיב וכי הולכת הרגל חצתה במעבר חצייה ונפגעה על גבי המעבר, לאחר שחצה כמטר, מהפינה הקדמית- ימנית של רכבו.

הנאשם נשאל אם הייתה מגבלה כלשהי לשדה הראיה שלו והשיב כי היה רכב שנסע לפניו, אך לא ידע לתאר אותו.

הנאשם נשאל כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל והשיב כי היא לא המתינה ליד מעבר החצייה אלא הגיעה בזריזות וירדה לכביש בזריזות, מבלי לחכות "**לקבלת מתן זכות קדימה, שמקבלים ולא לוקחים. חובת הזהירות היא על הולך הרגל**".

הנאשם לא ידע להסביר כיצד לא הבחין בהולכת הרגל גם במהלך החצייה, אך טען כי לא יכול היה למנוע את התאונה.

הנאשם נשאל אם הבחין בעדת הראיה על המדרכה או בהולכת רגל נוספת, שחצה מול חן והשיב בשלילה.

פרשת הגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ואשתו, רגינה הררי, שנסעה עמו ברכב ולהלן עדותם:

הנאשם העיד כי נהג כאמור, מזג האוויר היה גשום והרחוב היה עמוס בכלי רכב. כאשר הגיע, בנסיעה איטית והיה הרכב הראשון לפני מעבר החצייה, הבחין בהולכת רגל שסיימה לחצות את מעבר החצייה. בשלב זה, הרים את רגלו מדושת הבלם, הרכב החל להתקדם ואז, הגיעה חן, מפינת הרכב, כאשר היא מפתיעה אותו.

הנאשם טען כי נקט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים ולדעתו, חן לא השתמשה בכלל במעבר החצייה.

לדבריו, בלם את הרכב, עוד לפני שאשתו הבחינה בחן ולאחר התאונה, סייע לנפגעת.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי הוא מכיר את הצומת ואת מעבר החצייה וכן, אישר כי מסר לבוחן שלא הבחין בחן, עד לאחר שפגע בה.

הנאשם נשאל ואישר, כי אינו יודע אם חן ירדה ממעבר החצייה או הלכה על הכביש, אך טען, שייתכן והתפרצה לכביש ואולי, עשתה שימוש בטלפון נייד תוך כדי החצייה.

הנאשם נשאל לגבי הודעתו במשטרה, שם מסר כי לא היו הולכי רגל נוספים, בניגוד לגרסתו בבית המשפט, לפיה, הייתה הולכת רגל נוספת, שסיימה לחצות והשיב, שייתכן ולא זכר זאת באותו מועד ולאחר שהדברים רועננו, נזכר בפרטים נוספים.

הנאשם אישר כי מסר לבוחן שדבר לא הפריע לו לראות את חן, אך טען כי היא הגיעה מנקודה מתה, באזור הקורה הימנית של הרכב.

אשתו של הנאשם, עדת ההגנה, העידה כי נסעו באותו מועד, מזג האוויר היה גשום, הכביש היה עמוס בכלי רכב ולפני הפניה ימינה, לאחר שהנאשם היה בעצירה והחל בנסיעה שוב, הבחינה לפתע בחן, רצתה לצעוק לנאשם והוא במקביל, עצר את הרכב.

העדה נשאלה והשיבה כי הולכת הרגל נפגעה מהרכב ו"נשכבה" על הרכב.

העדה נשאלה והשיבה, כי כלי רכב שנסעו לפנייהם והתאורה שלא הייתה טובה, הפריעו לשדה הראיה.

לבסוף, אישרה העדה כי בזמן התאונה ירד גשם, אבל לא "מבול".

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי למיחוס לו בכתב האישום ולהלן נימוקי:

הנאשם התקדם לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת - ראה **ע"פ 558/97 מדינת ישראל נגד מלניק, בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל, ע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נגד מדינת ישראל** ועוד.

ההלכה המסכמת בסוגיה זו, נקבעה בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

בעניין כרסנטי לעיל, חוזר בית המשפט העליון ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכת מלניק והלכת שטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: **"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת..."**

במקרה שבפני, לא סיפק הנאשם הסבר מניח את הדעת לכך שלא הבחין בחן, עובר לפגיעה בה וקביעותיו של הבוחן, לגבי שדה הראיה במקום, לא נסתרו על ידי ההגנה.

טענת הנאשם, לפיה, הולכת הרגל הגיעה מאזור "מת" מבחינת רכבו, הנה בבחינת "עדות כבושה", שלא בא זכרה בהודעתו במשטרה והועלתה לראשונה בבית המשפט.

בעניין זה, נאמר בע"פ 3834/10, 3953 שמעון והבה נגד מדינת ישראל:

"כידוע, ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, וזאת, לאור החשד הטבעי המתעורר לגבי אמיתותה...."

בהודעתו, מסר הנאשם, כי **"אשתי צעקה כי היא הבחינה בה, אני לא הבחנתי בה..."** - עמוד 2 להודעה, שורה 9.

ההגנה לא סיפקה כל הסבר לכך שאשתו של הנאשם הבחינה בהולכת הרגל ואילו הנאשם עצמו לא הבחין בה עד לאחר הפגיעה.

עדויות של עדת הראיה לתאונה, לפיה, חן חצתה בקצב רגיל, כאשר בין מעבר חצייה אחד לשני, עלתה על המדרכה,

עומדת בסתירה לגרסת הנאשם, לפיה, צעדה על הכביש והתפרצה למעבר החצייה ובהיות העדה צד בלתי מעוניין בהליך, הרי שיש להעדיף את גרסתה על פני זו של ההגנה.

בהודעתו במשטרה, טען הנאשם כי לא היו כל הולכי רגל נוספים, לא על המדרכה ולא על מעבר החצייה, דהיינו, לא הבחין גם בעדת הראיה שהייתה בסמוך ואילו בבית המשפט, שינה גרסתו טען כי הבחין בהולכת רגל נוספת, מסיימת לחצות את מעבר החצייה שבנדון. מדובר בסתירה מהותית.

ההגנה, בסיכומיה, טענה, בין היתר, כי כיוון שהפגיעה הייתה, לגרסתה של חן, על הפס הראשון - שני של מעבר החצייה, הרי שהדבר מחזק את רשלנותה של חן, שירדה לכביש במפתיע.

לא אוכל לקבל טענה זו, שכן, כמפורט לעיל, שדה הראיה של הנאשם לכיוון מעבר החצייה היה פתוח וללא כל הגבלה ועל אף האמור, לא הבחין הנאשם בחן מבעוד מועד, בשלב בו היה יכול לעצור את הרכב ולאפשר לה להשלים חצייתה בבטחה, בין אם הספיקה בינתיים לחצות רק עד הפס הראשון-שני של מעבר החצייה ובאם אם חצתה יותר מזה.

עוד ייאמר, כי טענות הנאשם לגבי מתן זכות קדימה במעבר חצייה, כפי שפורטו לעיל, עומדות בסתירה לחוק ולפסיקה הנוהגת. חובת הזהירות רובצת, תחילה, לפתחו של הנהג ועליו לצפות גם התנהגות לא זהירה או רשלנית של הולך רגל ולהיות מסוגל להגיב בהתאם ולשם כך, עליו לנהוג בזהירות הנדרשת ומקום בו ניתן להבחין בהולכי רגל, טרם ירדתם למעבר החצייה, מצופה כי יבחין בהם.

בעניינו, לא מצאתי רשלנות כלשהי מצדה של הולכת הרגל באופן בו החלה בחציית מעבר החצייה שבנדון. חן העידה כי הבחינה ברכב הנאשם, בהיותו במרחק סביר ממנה, מתקרב לעברה בניסיעה איטית והחלה בחציית הכביש, כאשר היא סבורה כי הרכב יעצור וכך העידה גם עדת הראיה, מאיה.

באשר לטענות ההגנה כנגד עבודת הבוחן המשטרתי, הרי שלא מצאתי בהן ממש. הבוחן נשאל לגבי השפעת מזג האוויר על ממצאיו, והשיב כי אין בכך כדי להשפיע על שדה הראיה שקבע בניסוי שערך ועדותו זו, לא נסתרה על ידי חוות דעת נגדית של ההגנה.

עוד אציין, כי בעוד לגרסת הנאשם ואשתו, היה גשום - אך לא מבול, לגרסת עדת ההגנה, העידה עדת הראיה, כי היה טפטוף קל בזמן התאונה. ממילא, טענה כי היה גשום באותה עת, מחייבת את הנאשם בזהירות מוגברת בהתקרבו למעבר חצייה, כפי שטענה, בצדק, ב"כ המאשימה בסיכומיה.

לסיכום - מסך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החצייה וכי הנאשם צריך היה ויכול היה להבחין בחן, עוד בטרם ירדה למעבר החצייה, אך לא הבחין בה עד לאחר הפגיעה ובעובדה זו, טמונה רשלנותו של הנאשם, שכן, לו היה הנאשם מבחין בחן מהמרחק שנקבע על ידי הבוחן ובהינתן כי, לגרסת שני הצדדים, נסע במהירות איטית, הרי שהיה יכול להגיב ולמנוע את התאונה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אייר תש"פ, 10 מאי 2020, במעמד הצדדים